

Folia nr. 17 15-1-10

Het Maagdenplein

Het is altijd aanleiding tot enige verbazing, zo niet hilariteit, als ik aan buitenlandse bezoekers vertel dat ik werk in een gebouw met de naam Maagdenhuis. In het Engels is de correcte vertaling trouwens niet The House of the Virgins, maar the House of the Unwed Maidens, wat toch wel even een nuanceverschil is – maar dit terzijde. Het Maagdenhuis is een prachtig gebouw, mooi van proporties en lichtval, hoogstens wat achteloos gemoderniseerd. Het ligt op een schitterende plek in de stad en er zijn duizend redenen te bedenken waarom de universiteit dit symbool van haar geschiedenis niet zomaar op zou moeten geven om te verhuizen naar een efficiënter en meer onderhoudsvriendelijk gebouw.

Toch, als je het gebouw binnenkomt, en de altijd vriendelijke begroeting aan de receptie bent gepasseerd, sta je in eerste instantie in een grote grijze leegte: het voormalige binnenplein dat nu overdekt is en waaraan vergaderzalen en de kantine liggen. Een enkele keer vindt er een receptie plaats met de nodige toga's, maar verder is de binnenplaats leeg, want ook de maandagzittingen zijn naar Spui25 verhuisd. Afgezien van het naambordje op de gevel, wijst niets erop dat je je in het bruisende hart van een universiteit bevindt.

Ik zal maar opbiechten dat ik dagelijks onbedwingbare fantasieën heb over een vernieuwd binnenplein van het Maagdenhuis, een topuniversiteit waardig. Niet meer dan enkele simpele ingrediënten zijn daarvoor nodig. *Pièce de résistance*: een paar lange leestafels op wieltjes (verrijdbaar vanwege de recepties), met mooie lichtbakken erboven (takelbaar), en alle denkbare kranten en tijdschriften, van *De Groene* tot *The New Scientist*, *Le Monde Diplomatique* tot *The New York Review of Books* en de *Academische Boekengids*. Gecombineerd met een paar e-readers aan een discrete ketting en een pc voor het broodnodige googlen. Enkele plantenbakken, eventueel tafeltjes voor de lunch – maar het moet natuurlijk niet een café worden, dus een gestreepte Amsterdamse cafépoes is helaas niet welkom. Zo ontstaat er een plaats waar bestuurders en wetenschappers, onderwijzers en studenten elkaar ontmoeten, voor een gesprek, of gewoon om iets te lezen, tussen al dat vergaderen door. Het Maagdenplein dus, een binnenplaats als plein tussen de faculteiten, een rustpunt in het jachtige academische leven.

Louise O. Fresco is universiteitshoogleraar duurzame ontwikkeling.